

Наблюдатель

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Отговоренъ редакторъ и Администраторъ: А. Митовъ.

г. Иванъ Христовъ
244 с. Кацамунца (Плѣвенско)

Вѣстника ще излиза всѣка Срѣда. — Цѣната му е 1 левъ за три мѣсеци. Всичко което се отнася до вѣстника, особено пари и интересенъ материалъ, да се адресира до Администрацията въ Плѣвнѣ, чрезъ прѣпоржчани писма. Обявления се публикуватъ по споразумение. Единъ брой 10 ст.

Дневний въпросъ.

Най-важний отъ дневнитѣ въпроси, сега за сега, е въпроса по сждението на бившитѣ министри: Иванчовъ, Радославовъ и другаритѣ имъ, за злоупотребление съ служебното си положение, Народното събрание, свикано за тая цѣль, на извънредна сессия, е започнало своята работа. Какво ще излѣзе отъ това, ний за сега незнаемъ и не можемъ да прѣвдимъ, но фактъ е, че парламентарната комиссия е прѣдложила, да се възбуди прѣслѣдване противъ бившитѣ министри: Радославовъ, Иванчовъ, Теневъ и Тончевъ за: 1) нарушение на конституцията; 2) за ограничение събранията; 3) за ограничение правата на гражданитѣ; 4) за междусобицитѣ съ земледѣлцитѣ; 5) за унижение достолѣнието и прѣстижа на короната, съ обявяване, че държавний глава немало да слуша желанията на земледѣлцитѣ; 6) за уврѣждане хазната чрезъ назначаване непотрѣбни и вѣнъ отъ бюджета, гладници, за чиновници по десѣтка. 7) за построяване непотрѣбнитѣ хамбари, съ цѣль за облагодѣтелствование свой хора; 8) за уврѣждане хазната съ доставка на гнитѣ вагони и пр.

На пръвъ поглѣдъ, утѣшително е, че и у насъ се намѣри достатѣчна доблестъ въ едно правителство и народно прѣдставителство, да се заематъ съ обсъждане беззаконията на едни министри, за които се толкова писа, че са крадили, грабили, дербействували и на пукъ на законитѣ тѣпкали народа, правата, честѣта, та че и живота и имота му. Ако сж криви, и ако заслужено и прилично бждатъ наказани, ний ще се утѣшаваме съ факта, че народа си е казалъ поне този пътъ думата. Отъ партизански чувства не се движимъ, а отъ чувства на истенска справѣдливостъ, затова нѣма да обрѣщаме внимание и нѣма да се въсхищаваме, ако и тоя процесъ се свърши несправедливо и партизански. Всѣкому споредъ дѣлата и заслугата — да се даде и заплатата.

Ще се радваме, ако народното представителство направи нѣщо и за ограничение произволитѣ на по-малкитѣ голѣмци, които сж и тѣ не-помалко

опасни за достолѣнието на Държавний строй и за общественото спокойствие.

Законитѣ и правосъдието.

Ако историкътъ нѣкога се заеме съ анализирание на Българското правосъдие, споредъ текста и духътъ на нашитѣ държавни закони и наредби, то резултата на тоя му анализъ, ако не бжде много прѣпоржчителенъ за епохата, която проживяваме, то нече бжде и много осждителенъ, защото законитѣ и наредбитѣ ни, при всичкитѣ имъ не до тамъ добри страни, не сж и толкова лоши, понеже сж заимствовани почти всичкитѣ, отъ законитѣ на Европейскитѣ държави, които всѣкидневно сж ги прѣработвали въ хармония съ нуждитѣ на времето и умственното състояние на обществото въ дадения моментъ и мѣстностъ. Обаче, не такъвъ ще бжде резултата на тоя анализъ, ако се прави по качеството на това правосъдие. Вслѣдствие на общий партизански развратъ, който подяжда отъ основитѣ наши държавенъ строй, и който ни тика къмъ погибель, разврата въ правосъдието ще ускори още повече нашето унищожение и държавно разложение.

Наивни сж много тѣзи български граждани, които се самооболщаватъ, че честѣта, живота и имота имъ сж гарантирани отъ законитѣ, правосъдието и властѣта. Днесъ всѣкий може да се счита за гарантиранъ, ако живѣе въ гората, защото разбойницитѣ я освободиха отдавна, като сж расположихъ въ управленията, сждилищата и други публични завѣдения, въ качеството имъ на представители на властѣта и обществото, кадѣто запазени отъ служебното си положение, отъ партията, която крѣпатъ и отъ искусството, което прѣтежаватъ, продължаватъ бащиний си или дѣдовъ и прадѣдовъ занаятъ, безъ да спятъ въ гората и безъ да ги е страхъ отъ бѣсило.

Всѣко правило има и своето исключение, и ний като говоримъ изобщо за правосъдието и властѣта, не трѣбва да се разбира, че немаме въ тѣхъ и хора добри, но понеже процента на лоши-

тѣ е значителенъ и тѣ работятъ безнаказанно и явно, то добритѣ имѣ представители се губятъ като капка въ море. «Мишкитѣ изядоха брашното», казватъ хората, безъ да сж биле всички мишки, а само нѣколко, но славата на мишкитѣ върви. Тѣй е и въ случая. Мнозина отъ сждийтѣ въ всичкитѣ инстанции сж забравили своето високоположение и като сж се сдушили, слѣпишката узаконяватъ едни на други беззаконията, а онеправданитѣ български граждани се чудятъ и маятъ защо сж писани тѣзи закони, и защо сждийтѣ и чиновницитѣ даватъ клѣтва, че ще ги съблюдаютъ, когато всичко вършатъ противъ законитѣ и наредбитѣ. Българскитѣ граждани знаятъ още и това, че въ законитѣ пише, че «който органъ на властта наруши служебнитѣ си обязанности и пр. се наказва, (чл. 431 отъ наказ. законъ) но въпросъ е кой ще има дерзостта да се оплаче противъ чиновникъ или сждия, и кой ще го сжди, когато е извѣстна безспорната и вѣчна истена, че „гарга на гарга очитѣ невади“, и „когато ти е кадията даваджия, Господъ — ярдѣмджия“. А чл. 45 отъ углав. сжд-во, неразрѣшава сждението на никое длѣжностно лице, безъ благоволенieto на началството, което го е назначило. А всѣкога ли се добива това благоволение? — Не, на хилядитѣ случаи едвали 1—2. За да не бждемъ голословни и отекчителни, ний ще излагами факти, за да се види изпълняватъ ли се законитѣ отъ органитѣ на правосъдието или не, а което началоство намѣри, че нарушителитѣ имѣ сж прѣстѣпници, то нѣка ги прѣдаде на сждъ и осжди, а ний и цѣлъ Българскій народъ ще му ржкопѣскаме. Фактитѣ, които ще излагаме, сж толкова многобройни, щото ний се затрудняваме отъ кой да почнемъ и съ кой да свършимъ, но ще захванемъ съ тѣзи, които ни са испрѣчатъ по редъ въ памятьта.

Въ търговскій законъ пише;

«Чл. 649. Всѣки търговецъ, който спрѣ плащанието на търговскитѣ си дългове, счита се за несъстоятеленъ длѣжникъ».

Какъ се установява неоплатността? — Чрѣзъ протестъ на падежа на взиманията, извършенъ прѣдъ нотариуса или Мировий сждия, казва чл. 656 отъ сжщий законъ.

Н. Кръстановъ, адвокатъ, като повѣренникъ на П. Руссановъ отъ с. Пордимъ представлява едно безсрочно свидѣтелство за около 850 лева и иска отъ Плѣв. окр. сждъ, да обяви Д-во «Нива» въ несъстоятелность, защото му го не плащало. Дружеството чрѣзъ представителитѣ си отговаря, че исканието е неоснователно, защото неоплатността не е установена съ нотариаленъ протестъ, а че може да плаща, представя въ брой суммата. Плѣв. окр. сждъ недопуска плащанието и обяви Д-то въ несъстоятелность, защото «броението на суммата прѣдъ сждѣтъ, не било доказателство за оплатността му, макаръ и да немало протестиранни дългове».

Отъ смѣткитѣ представени отъ Др-то и синди-

ката се установява, че актива е 630,000 л. а пасива само 30,000 л. Обаче синдиката, за да оправдае произвола на сждѣтъ, злоумишленно увѣличи актива отъ 630,000 л. на 970,000, а пасива отъ 30,000 на 400,000 лева, безъ да имаше данни по книгата на Д-то, които да оправдаватъ това повишение.

По чл. 661 отъ търгов. законъ, несъстоятеленъ и «всѣко заинтересовано лице», могатъ да обжалватъ рѣшението на сждѣтъ, съ което се обявява несъстоятелността. Обаче Рус. Ап. Сждъ, по съображения противорѣчиви на тоя законъ и неосновани на никой други, призна, че кредиторитѣ немали право да се считатъ заинтересовани лица и да обжалватъ рѣшението на Плѣв. окр. сждъ, защото вмѣсто тѣхъ дѣйствували синдицитѣ, избрани отъ сждѣтъ да имъ защищаватъ интереситѣ. Кредиторитѣ бѣха подали почти всички, жалба, съ която заявяватъ, че неправилно Плѣв. окр. сждъ въ името на тѣхнитѣ интереси умъртвява едно кредитно учрѣждение, безъ да е то въ неоплатность, И че тѣ не искатъ да имъ защищаватъ интереситѣ такива синдици като Д. Желѣзарова и Н. Кръстановъ, на които женитѣ иматъ продавателни и за ризитѣ имъ, и на които и най-последното село не би повѣрило и свинитѣ си да ги пасятъ; но жалбата имъ остана безъ разгѣждане, като подадени отъ хора безправни.

По чл. 663 отъ търговскій законъ: Сждѣтъ има право да заповѣдва арестованието на несъстоятеленъ, когато се откриятъ улики за углавно прѣслѣждане, особено въ случай на укривания, отъ несъстоятеленъ или неоправдано непредставяние на равномѣтка и търгов. книги и пр. обаче въ случая, по единъ тенденциозенъ, злоумишленъ и езуитски рапортъ на синдицитѣ, съ който не констатираха никакви укривания, кражби или злоупотрѣбления, а главно не констатираха никаква вѣроятна или възможна загуба за взиманията на кредиторитѣ (при 630,000 л. активъ, и 30,000 л. пасивъ може ли да има загуба за кредиторитѣ?), сждийтѣ на Плѣв. окр. сждъ, съ едно произволно растѣгане на съвѣстта си и даване прѣднина на животинската си злоба противъ управ. съвѣтъ на това Д-во, издаватъ опредѣление за арестованието имъ въ причиняване «банкрутството» на Д-во «Нива». Разберете читатели: 630,000 л. наличенъ капиталъ, а само 30,000 л. дългъ съ ненастѣпили падежи и имало: „банкрутство“, а при това и „лукаво“. И знаете ли защо имало *банкрутство* па и *лукаво*? Защото прѣди 2 години било прѣдало нѣколко длѣжници въ друго др-во, срѣщу особено задължидни за суммата отъ последното; а че нѣмало вѣроятность за врѣди и загуби на кредиторитѣ, при такъвъ активъ и пасивъ, това неважи. Трѣбва да има обвинение противъ едни умразни лица, и туй то. Нѣка плуятъ сега въ затвора, че сж искали да отварятъ на слѣпитѣ очитѣ.

По углавното право: «всяко дѣяние, незапрѣтено отъ законитѣ, е позволено»; а по прецедентъта

правосъдието, «всѣко рѣшение и опредѣление на сѣдилищата, подлѣжи на апелативно и кассационно обжалване, щомъ нема специални закони, които да ограничаватъ това въ даденъ конкретенъ случай». Управ. съвѣтъ на Д-во «Нива», съ цѣль редъ доказателства посочва на беззаконното му и неправилно арестование, защото единъ пътъ нема врѣди и загуби за кредиторитѣ, неможе и да има и «банкрутство», а слѣдователно и арестование, но Руссенский Апелативенъ Сѣдъ, признава по принципъ, че това опредѣление на Плѣв. окр. сѣдъ неподлѣжале на обжалване, а по кой законъ, не казва, защото такъвъ нѣма.

Чл. 281 отъ углавното сѣд-во гласи: «Постановеното отъ сѣдътъ опредѣление се съобщава на оновова, който е подалъ жалбата и се изпълнява незабавно. Подателтъ на жалбата може да иска прѣписъ отъ опредѣлението. Тая молба *трябва да се удовлетвори въ течение на три дни*».

Управителний съвѣтъ на Д-во «Нива», отъ 1 Май 1901 год. до сега не *три дена, а 4 мѣсеци* чака въ Плѣв. окр. затворъ, за прѣписъ отъ това опредѣление на Руссен. ап. сѣдъ, та да го обжалва прѣдъ Кассационний сѣдъ, но въпрѣки множеството си молби, не се удостоява съ тоя прѣписъ. На ли се изпълнява закона? . . .

Чл. 220 отъ «углавното сѣдопроизводство» *постановява*: «Противъ обвиняемия за прѣстѣпление, което се наказва съ строгъ тъмниченъ затворъ до петъ години *най-високата* мѣрка за обезпечение може да бѣде поржчителство или залогъ».

Управ. съвѣтъ на Д-во «Нива», който се обвинява, както се каза, въ прѣчиняване банкротството (?) на Д-во «Нива», — прѣстѣпление наказуемо по чл. 374 отъ наказ. законъ, съ затворъ до петъ години, съ многобройни жалби поиска отъ сѣд. слѣдователъ и Плѣв. окр. сѣдъ, да поставятъ господството на чл. 220 отъ углавното сѣдопроизводство, по-горѣ отъ своята злоба и дивъ инатъ, обаче гласътъ имъ остана: «гласъ въпиющъ въ пустинитѣ».

Съ опредѣлението си № 717 отъ 23 Май 1901 г. Плѣвен. окр. сѣдъ казва: «че за прѣстѣплението въ което се обвиняватъ тѣжителитѣ, макаръ *най-високата* мѣрка за неотклонение, по чл. 220 отъ «угл. сѣд-во» да е *поржчителство*; Че арестованието имъ отъ сѣдътъ съ опредѣление отъ 10 Апр. 1901 г. подъ № 449, и да е мѣрка приврѣмenna, но понеже сѣд. слѣдователъ явилъ на сѣдътъ, че не е още констатиралъ факта на прѣстѣплението «банкрутство», то до констатиранието му, па и до свършванието на сѣд. дирение (?) сѣдътъ намира за умѣстно (?) да бждатъ арестовани съ цѣль: а) *да не се отклонятъ отъ слѣдствието*. б) *Да не прикриятъ улики на прѣстѣплението* (сжществующе въ изгнилитѣ мозаки на изобретателитѣ му); и в) *да бждатъ на разположение на синдикатѣ за даване на обяснение*».

Е, нали това е законно? . . . А ма чл. 220 не позволявалъ затворъ, а гаранция казва, че е най-

висока мѣрка, обаче той неважи, защото сѣдътъ въпрѣки закона намира за мунасишъ, щото тѣзи «разбойници» отъ Д-во «Нива», да бждатъ затворени и свършено. Закона не позволявалъ! . . . Глупацитѣ тѣй мислятъ читателю . . . Сѣдийтѣ: В. Аврамовъ, Рашо Георгиевъ, Петко Георгиевъ, Генчевъ, Андрей Грабчевъ и др. заедно съ Ментора си Пеню Матевъ — автора на толкова злодѣяния — стоѣтъ по-горѣ отъ закона. А за това стоѣтъ тѣ по-горѣ, защото Руссенский Апелативенъ сѣдъ движимъ неизвѣстно отъ какви чувства и духовни врѣски, узакони изнасиленый отъ тѣхъ законъ, като остави подаденитѣ три частни жалби, безъ — послѣдствие, защото «намира мѣрката взета отъ Плѣв. окр. сѣдъ, за умѣстна и законна (по кой законъ?) Арестованитѣ чакатъ отъ три мѣсеци резултатъ на тѣзи си жалби и петъ писменни молби испроваждатъ за прѣписъ отъ опредѣленията на Ап. сѣдъ, съ цѣль за обжалване, но нема кой да да ги чуе, защото вѣроятно чл. 281 отъ «углавното сѣд-во, не е задължителенъ за него, или пъкъ управ. съвѣтъ на Д-во «Нива», е поставенъ вѣнъ отъ законитѣ».

За да маскира всичкитѣ си произволи и беззакония, Плѣв. окр. сѣдъ, къмъ началото на м. Юлий заповѣда на сѣд. слѣдователъ Грабчева, щото макаръ факта на прѣстѣплението «банкрутство» и да не е констатиранъ, съгласно опредѣлението му № 717, (защото неможе да бѣде констатиранъ и на второ пришествие, при немание врѣда и загуба за кредиторитѣ); и за да неможалъ управ. съвѣтъ на Д-во «Нива», пакъ да излѣзе изъ затвора, то да постанови и вземе всѣкому като мѣрка за неотклонение, поржчителство отъ по 100,000 лева на човѣкъ съ залогъ на недвижимъ имотъ. Рѣчено и свършено. Постановлението се издаде и управ. съвѣтъ на Д-во «Нива» пакъ спи въ затвора, защото се обвинява въ банкротство при наличенъ капиталъ 630,000 лева, а провѣренъ и непровѣренъ дългъ само 31,500 лева, при секвестра на наличната му гаранция отъ 30,000 лева въ цѣнни книжа и при налагане обща възбрана на имотитѣ му за 50—100 х. лева, съ цѣль да не си служи съ тѣхъ за гаранция. — Че възможно ли е тогава да намѣратъ 6 души по 100,000 лева имотна гаранция? Кой както ще, но ний мислимъ, че и говѣдата нѣма да признаятъ, че това повѣдение, на едни сѣдий, е умѣстно и законно, а не пладнешко разбойничество съ закона и врѣхъ на беззаконията, при всичко, че Рус. Ап. сѣдъ безъ докладъ и обсъждане на жалбата, остави я безъ послѣдствие, защото *„намиралъ мѣрката взета отъ Плѣв. окр. сѣдъ, за умѣстна, понеже билъ близо до работата и зналъ положението ѝ“*. (И понеже прокурора Матевъ имъ писалъ, да не пускатъ на свобода тѣзи «разбойници», защото се упасявалъ да го небиятъ).

Прѣписъ и отъ това си опредѣление Рус. Ап. сѣдъ, неблаговолява да издаде, защото отъ 4 Августъ до сега, не е го написалъ и приподписалъ,

понеже е по разходка, а хората гниятъ въ затвора.

Търговския законъ гласи:

«Чл. 686. Ако кредиторитѣ въ врѣме, когато се приключва протоколътъ по провѣрката на взиманията или по-послѣ, поискатъ, *щото синдикатъ, назначенъ отъ съда да бѣде замѣстенъ съ другъ синдикъ, въ когото иматъ довѣрие, тѣхното искание трѣбва да бѣде удовлетворено даже и тогава, когато избора имъ се отнася до лице заинтересовано въ несъстоятелността.*»

Всичкитѣ кредитори на Д-во Нива, които иматъ взимания вече окончателно провѣрени и приети въ масата на несъстоятелността, както при провѣрка на взиманията имъ, на 14 Юний, тѣй и после на 13-ий Юлий, съ особно заявление, сѣ искали отъ дѣловодителя и сѣдѣтъ, да се смѣни синдика, защото нѣматъ въ него довѣрие, понеже се състои отъ хора комарджии и нравствени и морални фалити; защото никакви смѣтки не води; Никакви работи не върши; никакви сумми по назначение не дава и въ касата на Д-то не остава, а постъпленията взима въ джобъ и не имъ се знае употреблението; обаче както дѣловодителя Петко Георгиевъ, тѣй и Плѣвенский Окр. Сѣдѣ, на 13 Августъ сѣ е произнесълъ, че кредиторитѣ немали довѣрие въ синдиката, но сѣдѣтъ иматъ. Излиза, че чл. 868 не е задължителенъ за сѣдѣтъ, защото ако го изпълни «може би да открие прѣстѣпнитѣ си замисли». Лошитѣ язици говорятъ, че Петко Георгиевъ, Рашо Георгиевъ, Матевъ и други немали довѣрие въ тоя синдикатъ, защото чрѣзъ него рассчитали да си направятъ по една хубава къща отъ капитала на «Нива» и тогава да се ожениятъ за дѣщеритѣ на цинцаритѣ, подъ прозорцитѣ на които всѣка вѣчеръ зяпатъ. Ний невѣрваме на такива нелѣпости, но какво да се прави, когато очитѣ имъ на татѣкъ сочатъ, а дѣлата, природата и темперамента имъ, — къмъ психиатрическото отдѣление на Александровската болница, или турмата, ги влѣкътъ?

Търговския законъ още постановява:

«Чл. 793. Въ *вѣско положение* на производството по несъстоятелността може да стане конкордатъ между несъстоятелния и неговитѣ кредитори, ако всички сѣ съгласни за това.

Синдикатъ е длѣженъ да *употрѣби всички усилия, за да може да се сключи конкордатъ.*

Конкордата *може да спрѣ или отложи* производството по несъстоятелността, но не може да попрѣчи за продължаване на углавното прѣсѣдване».

Всичкитѣ кредиторитѣ на Д-во Нива, подаватъ заявление, че искатъ да сключатъ конкордатъ съ Д-то, нѣ дѣловодителя и Синдиката, па и сѣдѣтъ, вмѣсто да употребѣтъ нужното усилие, съгласно закона, за да се усъществи това имъ желание, напротивъ на заявлението имъ е поставена тая резолюция:

«Настоящото искание на кредиторитѣ на Д-то Нива», за разрѣшаване въпроса за конкордатъ,

намирамъ за прѣждеврѣменно по двѣ съображения: защото Банката (?) настоява да бѣде приета въ масата на несъстоятелността и второ: защото противъ управителния съвѣтъ на Д-во «Нива», има възбудено углавно прѣсѣдване за умишлено и злонамѣрено банкрутство, а въ такъвъ случай конкордатъ *не може да бѣде образуванъ.* г. Плѣвенъ, 11 Юлий 1901 г.

Членъ-Дѣловодителъ П. Георгиевъ

Видите ли, читатели, закона казва че може да стане конкордатъ и задѣлжава да стане, а доблестний сѣдия, Г-нъ Петко Георгиевъ, по «съображения» намира че не може. Па бива ли да изпълни закона, когато «*сѣ това ще открие прѣстѣпнитѣ си замисли?*» Ехъ, пуста сопа некастрена!..... Свини не бихъ повѣрилъ на тоя подѣлъ представителъ на слѣпата Темида, да пасе, а не правосѣдие да раздава.

Ами само това ли е?

(Слѣдва)

Анархия и правосѣдие.

Въ статията подъ тоя насловъ, ний въ миналий брой на вѣстника си, отправихме до Плѣвенский прокуроръ П. Матева, запитване по 25 въпроса отъ криминаленъ характеръ, три отъ които сѣщеврѣменно накратко разяснихме въ отправеното къмъ г. Министра на Правосѣдието, послание. Да очакваме разяснение отъ него по тѣзи въпроси, това ще бѣде наивность, защото злодѣйцитѣ никога не даватъ на обществото разяснения, за историята, причинитѣ и побужденията на тѣхнитѣ злодѣяния. Ето защо и ний като не очакваме никакви обяснения, пристѣпваме къмъ изложение на работата.

Въ първобитнитѣ врѣмена, правосѣдието отъ начало се е състояло, въ правото на силний надъ слабия. Когато човѣцитѣ сѣ заживѣли въ общества, съ извѣстни наредби и понятия, устройвало и прѣустройвало се е и правосѣдието, споредъ характера, понятията, културата и нравитѣ на обществата при даденитѣ моменти и условия. Успоредно съ напрѣдѣка на човѣчеството въ морално, духовно и културно отношение, напрѣдваха и понятията за углавното право, а напоследѣкъ взеха по опрѣдѣленъ и човѣшки образъ, разнитѣ видове наказания налагани на провинилитѣ са граждани отъ института устроенъ отъ обществото подъ название «сѣдѣ», а дѣлата му «правосѣдие». Ако споредъ старата наказателна теория, цѣльта на сѣдѣтъ и правосѣдието е била: да отстрани отъ обществото, провинилии си неговъ членъ, чрѣзъ уничтожението му като врѣденъ вече за това общество, а за всяване страхъ въ множеството, да не върши и то прѣстѣпления, правосѣдието е измѣжвало обвиненитѣ чрѣзъ разни упражнявани публично истезания, като: бѣсило, распѣвание на кръсть, набивание на колове, разсичания, обезглавявания, изрѣзване части отъ тѣлото: носъ, уши,

ржце, крака и пр., а по Испанската инквизия и др. мъчителни изобретения, раскъсваха и дробяха хората на късове, или ги горяха живи постепенно или направо и пр., то днес науката на углавното право, ако и да не е се освободила още от нѣкой стари варварщини и предразсъждения, но за честъ на вѣктъ, които проживяваме, въ повечето културни страни, на прѣстѣпниците не се глѣда вече като на звѣрове опасни и непоправими, а като на хора, които по злощастно стечение на обстоятелствата, сж станали жертва на нѣкое заблуждение, минутно влѣчение, прѣдизвикване или побуждения, които иматъ основата си въ срѣдата и условията, при които живѣятъ. Затова науката на углавното право и почти всички законодателства въ устроенитѣ страни, както и нашето, иматъ за цѣль поправлението на прѣстѣпниците, а не ожесточението имъ, което може да ги направи непоправими и повече опасни.

Прочее, кой трѣбва да се стрѣми за поправлението на тѣзи нещастници, жертва на слѣпий случай и обстоятелствата? — Естествено, че хора честни, нравственни, идеални, кротки, търпѣливи и милостиви, съ една дума: хора съвѣстни и добродѣтелни, — въ пълната смисълъ на думата: съдѣй. Ще се съгласи всѣкий, че разбойника, развратника, комарджията, рушеветчията и пияницата, неможатъ да бждатъ добри възпитатели, а слѣдователно и съдѣй полѣзни за святостта на мѣстото, което заематъ, защото всѣкий единъ, който би притежавалъ нѣкой отъ изброенитѣ пороци, не може да има нуждното спокойствие, търпѣние и невъзмутителностъ, при обсъждане хорскитѣ работи, нито ще глѣда добросъвѣстно работата си, понеже порокътъ отвлича вниманието му къмъ себѣ си и той бива жестокъ и нетърпеливъ; а сжщевременно и обществото не може да има нуждното довѣрие въ неговата съвѣстъ, както и учрѣждение то, което прѣдставлява, губи своя прѣстижъ.

Тѣзи прѣдварителни разсждения намѣрихме за умѣстно да направимъ, като предисловие на изложението си.

Прочее, по силата на нашитѣ закони и науката на углавното право, наказателнитѣ распореждания иматъ за изключителна цѣль, щото съ отдѣление за извѣстно врѣме на провинилитѣ се гражданѣ отъ обществото, въ отдѣлни завѣдения нарѣчени «затвори», да имъ даждъ възможностъ, съ обсъждане лошитѣ страни на прѣстѣпнитѣ си дѣяния, да се покаятъ и поправятъ, и да влѣзатъ въ живота изново, като граждани полѣзни за себѣ си и обществото. А за да има това наказание нуждното морално влияние върху всѣки едного, безспорно е, че сждътъ и властта трѣбва съ личното достоинство и тежестъ на свойтѣ прѣдставители, и съ дѣлата си, да вдхнатъ довѣрие и убѣждение въ хората, че законитѣ се прилагатъ правилно и правосъдието се раздава безпристрастно. Отношенията на власть-имѣющитѣ съ прѣстѣпниците, трѣбва да бждатъ вѣжливи, прилични и крот-

ки. Съ любовъ и кротостъ се повече побѣжда въ полето на мирътъ и поправлението, отъ колкото съ дивъ инатъ и скотска жестокостъ. А тѣй ли е въ сжщностъ? Не, — у насъ всичко е наопаки. Повече прави и честни хора могатъ да се намѣратъ въ затворитѣ, отъ колкото между хората, които раздаватъ правосъдието. Безбройни жертви на съдийски произволи, нехайства и лѣгкомислие има по затворитѣ, а прѣстѣпниците повечето оставатъ ненаказани, защото сж покровителствуватъ отъ множество силни на деньтъ и въ съдружие съ тѣхъ вършатъ безнаказанно разни злодѣяния и прѣстѣпления. Че това е тѣй, ний ще имаме случай да изложимъ множество автентични случай и доказателства. Но да почнемъ:

Никола Вутовъ и Иванъ отъ с. Садовецъ, малолѣтни 18—19 год. момчета, прѣди двѣ години сж били обвинени въ убивание на единъ човѣкъ на нивата му, защото нѣкога се били карали за една тиква. Като немало никакви компрометирующи улики противъ тѣхъ, Луковитский околийский началникъ, Георги Илиевъ, имъ стоварилъ нѣколко вагона дърва, избилъ имъ зѣбитѣ съ морди и вързани за краката, спускалъ ги въ герана на окол. управление, на доло съ главата, та да се признаятъ. За да се избавятъ отъ безкрайнитѣ истезания, тѣ се признали и даже първий, по исканіе на мъчителитѣ му, обвинилъ и баща си като съучастникъ. Обаче при слѣдствието расправили си истената и бащата освободили, но момчетата прокурора Матевъ прѣдава на съдъ, само на основание «признанието имъ» прѣдъ полицията. Прѣдъ сждътъ установяватъ, че това признание е истргнато съ насилие и биватъ оправдани и пуснати на свобода. Но прокурора подава протестъ и дѣлото безъ тѣхно знание се глѣда въ Апел. съдъ, кадѣто ги осждали въ отсъствието имъ: първий на 3 год. 4 м., а другия на 1 год. тъмненъ затворъ. Единъ день прѣзъ 1900 год. къмъ м. Юлий, задига ги полицията та въ затвора, кадѣто узнаватъ, че били сждени и осждени. Тогава подаватъ заявление на прокурора Матева, че призовки за глѣдание на дѣлото въ Апел. съдъ не сж приели, нито съобщение за протестъта, по чл. 531 отъ углавното сждопроизводство, та го молятъ да разслѣдва кой е приелъ вмѣсто тѣхъ, расписалъ и укрилъ призовкитѣ имъ, защото тѣ подозиратъ кмета на селото, който споредъ свѣденията имъ покровителствувалъ фактическия убиецъ, а тѣхъ прѣслѣдвалъ; И че ако би били извѣстни кога щѣло да се глѣда дѣлото, то щѣли сж да представятъ и нови доказателства за невинността си. Прокурора Матевъ имъ отговорилъ устно, че за деньтъ на глѣданието на дѣлото имъ въ Апп. съдъ, имало обявление прѣдъ вратата на сжщия съдъ, та сж можали да глѣдатъ. Съ второ заявление тѣ съобщаватъ на прокурора, че за глѣдание на дѣлото имъ, обязательно е имало прозовки, съгласно чл. 540 отъ «углавното сждопроизводство», затова настояватъ за провѣряване кой е злоупотѣбилъ

тѣхнитѣ, а относително обявлението на сждѣтъ, понеже той е въ гр. Руссе, а не въ с. Садовецъ, то не сж могли да се ползватъ отъ него. Резолтата на това заявление е билъ десетъ дневното карциране на писача, отъ прокурора Матева, на 10 Августъ 1900 г., и историята се свършва. Бититѣ, истезавани и бѣсени мжченици, вмѣсто удовлетворение, исплащатъ чужди грѣхове въ затвора. А ще се поправятъ ли тѣ за напрѣдъ? — Не, отъ прави, невинни и кротки младѣжи, тѣ като жертва на правосъдието, ще станатъ жестоки, безбожни и опасни членове на обществото, защото нѣматъ вече вѣра въ свѣтовното право и човѣшката справедливостъ. Прѣстѣжници чиновници само прѣстѣжления сѣятъ.

Прѣдъ Вѣликъ день въ сжббота, миналата 1900 г. въ Плѣвенский окръженъ затворъ е доведенъ отъ участъка, нѣкой си Ангелъ Павликянски, съ неизвѣстно намъ мѣстожителство, подозрѣванъ въ проста кражба. Той е билъ толкова тѣжко битъ и смазанъ, щото на слѣдующата сутринъ умрѣлъ въ затвора и е билъ погрѣбенъ безшумно. Кой го е билъ незнаемъ, но фактъ е, че е умрѣлъ отъ тоя побой. Прокуроръ бѣше Пеню Матевъ и негова длъжностъ бѣше да установи виновнитѣ, ако е непричастенъ, защото виновнитѣ въ крабѣи не се наказватъ съ смъртно наказание безъ присжда, а на затворъ по присжда, влѣзла въ законна сила. Прокуроръ, който прикрива такива най-позорни злодѣяния, не е достоенъ за мѣстото си. Полицията и правосъдието трѣбва да бждатъ гаранция за честъта, живота и имота на всички хора, които попаднатъ тамо, а не гробъ, въ който да изчезватъ безслѣдно.

(Слѣдва).

○ Историята на Д-во «Нива» и причинитѣ на нѣговата несъстоятелностъ.

(Продължение отъ 1 брой)

Прѣзъ лѣтото на 1898 год. Членовѣтъ на Плѣвеский Окрѣженъ Свѣтъ: Дучо Дучовски, Нино Христовъ, Цв. Кузовъ и др. на смѣтка на постоянната коммиссия, срѣщу пѣтни и дневни, придружени отъ полицейски стражари, бѣха командировани ужъ по служебни работи, а въ сжщностъ да агитиратъ противъ Д-во «Нива», по селата, и да събиратъ подписи въ пригответнитѣ и носени отъ тѣхъ заявления, съ които да искатъ отъ Плѣвенский окр. сждѣ да не регистрира фирмата на Д-то, защото подписавшитѣ са и назоваючи себѣ си, акционери на това Д-во, немалъ довѣрие въ Управ. свѣтъ, избранъ отъ болшинството и пр. Всѣкому е извѣстно, че довѣрие или недовѣрие въ управлението на едно Д-во, отъ акционеритѣ, се изявява въ общото събрание и по специаленъ редъ, а не съ махзари; и че довѣрието или недовѣрието на меншеството, къмъ управ. свѣтъ избранъ отъ болшинството, нема значение особено при въпроса за регистриране на фирмата щомъ се удовлетворяватъ условията изисквани отъ закона, обаче тогавашнитѣ сждии на Плѣв. окр. сждѣ, се хванаха като слѣпецъ за тога, въ тѣзи пригответни не безъ знание имъ, улични заявления, и тѣхъ взеха за основание, та отказаха регистрируването. Характерно е съдържанието на опредѣлението имъ по тоя въпросъ, не основано на никакъв законъ, а само на едни детински на глѣдъ съоб-

ражения, а въ сжщностъ: лукави, нахални, безочливи и произволни. Принципа за господството на беззаконията, още тогава доби право на гражданство прѣдъ тоя сждѣ, обаче едва въ 1901 г. (въ XX вѣкъ) тоя принципъ се прогласи тържественно съ рѣшение № 136, за официално господствующъ, като се признава съ това рѣшение, че изпълнителитѣ на законитѣ „именно съ точното имъ изпълнение обнаружавали своитѣ прѣстѣжни замисли“ . . .

Това произволно беззаконие се отмѣни отъ погорната инстанция, обаче антигонизма и дивий бѣлгарски инатъ взеха своя врѣхъ. Борбата се откри ожесточено. Окр. управителъ, извѣстний Георги Великовъ, прѣдсѣдателя на окр. свѣтъ: Ив. Доковъ, членовѣтъ на постоянната коммиссия и ония отъ окр. сждѣ, се сдружили и почнаха да кроятъ нови примки. Плана бѣше: да се пригответъ нови жалби до окр. сждѣ за ликвидиране на Д-то, и да се устрои една демонстрация улична. Това се направи. Постоянната коммиссия назначи двама специални чиновници, бившитѣ съдържатели на публични домове: Гаврилъ Лучовъ и Цибулски, които поднисуаха нови махзари за подписъ отъ разни хора, повечето улични, които не сж и сѣнували вратата на Д-во «Нива», а не да сж акционери. Обаче това неважеше. Нѣкои се приподписуаха и по 3—4 пѣти. Събраха по тоя начинъ 3—400 подписа въ пригответнитѣ заявления и ги представиха въ окр. сждѣ. Послѣдний безъ да глѣда, че тѣзи хора не сж акционери, защото не представяватъ ни една акция, съгласно устава, понеже по чл. 37 отъ него, акционеритѣ сж явяватъ на събрание и удостоверяватъ качеството си на акционери само чрѣзъ депозиране на акциитѣ си, обаче за сждѣтъ това неважеше. Той съ пренебрѣжение заминава тѣзи постановления, признава подписавшитѣ се за акционери, «щомъ тѣ заявявали че са такива», но само намира (отъ хорски срамъ) че не биле доказали, че сж изпълнили чл. 182 отъ Тър. законъ, а именно: че сж искали отъ управ. свѣтъ да свика събрание за ликвидация, а той да имъ е отказалъ. Затова отлага въпроса до представяние доказателства по това обстоятелство, но и тая на глѣдъ полузаконна политика, сждѣтъ самъ измѣни подиръ една седмица. Приготовляваната демонстрация се устрои. Извѣстния калаузинъ на компанията, Стояновъ Върбенковъ и С-ие — Нино Христовъ, тогава и кметъ на с. Орѣховица и окръженъ свѣтникъ, съвмѣстно съ специалнитѣ по случая чиновници и свои другари и съ съдѣйствието на администрацията, доведе въ Плѣвенъ на 2 Януарий 1899 год. сутринъта, една тълпа отъ бездѣлници и измамни хора, отъ с. с. Орѣховица, Тръстеникъ, Гор. Дѣбникъ и Биволари, отъ около 200 човѣка, повече неисправни длъжници, заобиколени за охранението имъ отъ пол. сиражари и прѣдвождани отъ музиката, явиха се триумфално прѣдъ Дружество «Нива», да го ликвидиратъ чрѣзъ унищожението на зданието и книжката, съгласно общията дадени имъ отъ агитаторитѣ, та да си ликвидиратъ дълговетѣ, защото имъ се видѣло по лѣсно исплащанието по тоя способъ. За подготовляваната демонстрация, управлението на Д-во «Нива», бѣше извѣстено отъ по-рано, затова още на 31 Декемврий 1898 г. и 1 Януарий 1899 г. телеграфически се оплака въ Министерствата на Вжтрѣшнитѣ работи и на Земледѣлието, съ копие вѣстницитѣ. Окр. управителъ, прокурора Казанджиевъ и сждийтѣ отъ окр. сждѣ бѣха пригответили пѣкъ друга примка на управ. свѣтъ на Д-вото, а именно: намѣрили бѣха прѣтекстъ да го арестоватъ въ прѣдвечерието на демонстрацията. За тая цѣлъ прокурора Казанджиевъ на 31 Декемврий 1898 г. къмъ обѣдъ, проважда на сжд. слѣдователъ една жалба, съ която три лица, подготвени отъ прѣдсѣдателя на окр. свѣтъ, въ качеството му на адвокатъ, заявяватъ подлогъ на единъ записъ, та прокура иска незабавно разслѣдване. Сжд. слѣдователъ Мариновъ, съгласно съ даденитѣ му инструкции, вика членовѣтъ на управ. свѣтъ на Д-вото още сжщий день за гъ 2 часа вечеръ, а пристѣпа до распитъ къмъ 5 часа когато сж мржкна. Като му заявяватъ, че трѣбва жалбоподателитѣ да сж си

представили доказателствата, за че записа е подложенъ съгласно чл. 483 отъ гражд. сждопроизводство, та тогава тѣ да даждѣтъ обяснение по тѣзи имъ доказателства; И отъ уважение къмъ правосъдието, като се съгласяватъ и му даватъ нужните обяснения и извлѣчение отъ смѣтките на тжжителитѣ; Тогава слѣдователя, безъ да глѣда че е съмнител. и голословна жалбата, изважда отъ дѣлото едно приготвено отъ рано писмо, съ непоставенъ още входящи №, съ което иска да ги проводи въ затвора до представяние поржчителство отъ по 3000 лева, и понеже се било вече мръжкнало та нѣмало врѣме за представяние въ него день. Понеже свѣтнинигѣ предчувствоваха отъ по рано примката, та си бѣха приготвили за гаранция цѣнни книжа, тѣ му ги дадоха моментално и той съ голѣмо неудоволствие ги прие, като отправи едно проклетие и една нецензурна благословия по адресъ на патронитѣ си, които въ това врѣме стояха на площада къмъ хотелъ «България», та очакваха уговореното призование на полицията. По тоя начинъ и защото не бѣха тогава прокуроръ сегашний Матевъ и сжд. слѣдователь: А. Грабчевъ, та да имъ поставятъ гаранция баснословна отъ 330,000 лева, тѣ се истржгнаха изъ примката, за общо неудоволствие на всичкитѣ замѣшани въ тоя позоренъ скандалъ, държавни и общественни чиновници.

Вѣроятно по нѣкое висше распорѣждане и вслѣдствие на телеграфический протестъ отправенъ още на 2 Януарий сутринята на прокурора и управителя противъ покровителствованиято, на довѣдената тѣлна и оставяние отговорността върху имъ, за възможните послѣдствия, отъ това имъ повѣдение, полицията има нужното благо-разумие, поне за запазване на дружественното помѣщение. Тѣлната се отвѣде прѣдъ хотелъ «България», кадѣто достойнитѣ и прѣдводители: Цибулски, Нино Христовъ и др. почнаха да ѝ държѣтъ пламенни рѣчи, захванаха да чернатъ управлението на Д-то и се искаше едва ли не унищожението и раскъсванието му. Цѣль день се правиха разни свѣщания, протоколи, заявления и други актове при присѣствие на управителъ, околъ, началникъ, цѣль окр. свѣтъ, та че и нѣкой сждий отъ сждѣтъ. Най-подире, Плѣв. окр. сждѣ, сезиранъ съ тѣзи актове, слѣдъ нѣколкократното имъ повржжание, за написване въ друга форма, признава подписавшитѣ се за акционери, защото «тѣ казвали че сж такива»; и безъ да сж испъл. постановлението на чл. 182 отъ търг. законъ и чл. чл. 37 и 45 отъ устава, уважава молбата имъ и постановява да се свикатъ акционеритѣ на Д-то, за 24 Януарий 1899 г. въ окр. сждѣ (безъ депозирание акции по чл. 37 и 45 отъ устава, а който се яви за такъвъ) и подъ предсѣдателството на члена Д-ръ Владимиръ Черневъ, да взематъ рѣшение за ликвидирание на Д-то. Вторий день — 3 Януарий 1899 г. тѣлната избра една стража отъ около 10—12 чомагаши, да пази зданието на Д-вото до ликвидиранието му за да не влиза управителний свѣтъ въ него. а сжд. слѣдователь Мариновъ, безъ причини, безъ никаква писменна заповѣтъ или постановление, запечата всичкитѣ му врати отъ вжтрѣ и остави помѣщението въ властѣта на самозванната стража. Полицията 2—3 дена имаше постъ при зданието, съвмѣстно съ стражата отъ тѣлната, нѣ слѣдъ това, вслѣдствие на подаденитѣ протести отъ управ. свѣтъ, тя махна поста отъ тамо, а го остави на страна въ улицата, да наглѣдва и дава съдѣйствие на самозванната стража. На послѣдната се опредѣли отъ градский кметъ, Данаилова, мѣсто за живѣние въ помѣщението на пожарната команда, а на продоволствие се зачисли на една гостилница, за смѣтка на окр. свѣтъ, до 24 Януарий 1899 г.

Тѣлната, на 3 Януарий, като посѣти и направи ова-ции на окр. управителъ, Великова, на предсѣдателя на окр. свѣтъ Ив. Доковъ и на другитѣ инициатори на тоя скандалъ; И като си отпи и пояде за народна смѣтка по хановетѣ, разотиде се.

(Слѣдва).

ХРОНИКА

— Първий брой отъ вѣстника ни, както и очаквахме, произведе нужното впечатление въ читателитѣ: задоволствие въ свѣстнитѣ хора и яростъ въ нечеститѣ свѣсти, дѣлата на които се разкриватъ. Свѣтлината е омразна и неприятна за нощнитѣ бухали, но тя е полѣзна за човѣчеството и цѣлата природа, та любителитѣ на нощний мракъ, неможѣтъ да спрѣтъ нощта вѣчно. Нѣка послѣднитѣ се несамооболцаватъ, че всичко което хвърчи — сеяде. Има ястиета, които пресѣдатъ и задаватъ алчнитѣчревоугодци. Тѣй и прѣстѣпнитѣ дѣла и дѣйствия, на любителитѣ на произвола, могатъ да ги закаратъ на позорний стѣлбъ. «Наблюдатель» отдавна наблюдава и свири, а гласѣтъ му сега се чува.

— Ив. Хр. Рачевъ, се казвалъ новоназначений Плѣвенский Окр. Управителъ, когото още непознаваме, и не бихме желали да го познаваме, освѣнъ съ добри дѣла и похвални отзиви. Ползуваме се отъ случая да му напомнимъ, че дѣлата кръсѣтъ човѣка, а не той тѣхъ. Прочее, ако иска да остави добри спомѣни за себѣ си въ Плѣвѣнъ, и като знае, че свѣтътъ е колело, което съ автоматическо си въртение едни хора въздига, а други събаря и глупавитѣ прѣгазва, то нѣка си опредѣли линия на повѣдение, споредъ вкуса и идеала. Нѣка не забравя, че неговото поприще е Плѣвѣнъ, градъ приличенъ на Вавилонъ, по смѣшение на хората, характеритѣ и дѣлата имъ. Ще има много нови приятели, които за да му влияятъ морално и съ плѣтѣтъ кошницата, ще му устройватъ много банкети, развлѣчения, посѣщения и подарѣци; ще го ласкаятъ, почитатъ и уважаватъ до тогава, до когато иматъ нужда отъ него и до когато и той има властъ въ ржцетѣ си, а после обржчатъ гърбъ и забравятъ вѣра и клѣтва.... Свѣтътъ е такъвъ, а Плѣвѣнъ е цвѣте, което много носове е ожилило.

— Хр. Генковъ, е името на единъ тъменъ и печаленъ герой, който, като финансовъ приставъ, всѣкидневно разиграва разни сѣбни отъ буйства и скандали изъ града, на пукъ на възмутено отъ толкова врѣме, общество. Неговитѣ безобразия сж толкова много че би трѣбвало цѣли томове за описване, а съ тѣхното илюстриране, държавата ни ще заприлича на Патагония. Прѣсни случай: за дантъкъ на Цанко Мачовъ, взима дрѣхитѣ на джщеря му, мома. Защото послѣдната ги недавала, съ дърво я ударилъ и наранилъ по ржката. Слѣдъ това обявява на проданъ свинята му, която възложена върху Ив. Лукановъ за 31.50 л. като събралъ паритѣ, обявилъ, че ги счита на длѣжника и обявява нова проданъ, та я продава вторично за 16 лева.

На една жена вдовица, на която синѣтъ ѝ забѣгналъ, описва дрѣхитѣ и покжщнината ѝ, за неговий личенъ дантъкъ. Отъ плачъ, молба и справѣдливостъ неразбира.

Другъ гражданинъ заставлява да му стои смирно и на крака, че билъ голѣмецъ.

На едного, вмѣсто 50 лева данѣкъ, колкото дължалъ, искалъ 180 л., и му задига мобилитѣ. А когато му прѣдлага 180 лева, но да му издаде квитанция, то той дезертира и мобилитѣ не дава.

На всички даноплатци взима безъ квитанция по 1—2 лева за каруца и хамали, които водятъ съ себе си, а въ сжщностъ за пиение. Ний притежаваме една квитанция, съ надписъ на гърба ѝ, че получихъ 2 лева за откарване едни праздни кола отъ данокоплатеца до хана — 200 метра разстояние.

Не е ли умѣстно, началството на тоя чиновникъ да разбере, че не се печели авторитетъ съ поддържане и поощрение на такива «лудетини».

— **Димитър Желѣзаровъ**, адвокатъ по професия, натоварилъ Г-нъ К. Илиева, на 17 того, въ кафене «Шинковъ», прѣдъ свидѣтели, да ни съобщи, че ний писачитѣ на в. «Наблюдатель», биле сме всички: «мискини». Съобщаваме на тоя «честенъ господинъ», че има грѣшка, защото ний никога не сме били въ Гюргево, келнеръ по бардацитѣ, а въ Руссе — уланитѣ и чубукчия на манафитѣ; Не сме били никога шпионинъ противъ встаницитѣ, а сега да сме прѣдсѣдателъ на Оплъченското Дружество; Не сме били стражаръ слѣдъ освобождението, нито контрабандистъ; не сме крадили дѣцата си отъ разни приятели, та да ги сочатъ хората, кое отъ кой баща е, нито сме обръщали домътъ си на домъ-терпимости за разни: Хлѣбаровци, Матовци, Георгиевци и други банкери, та да ни упълномощава банката за адвокатъ; а сждѣтъ за синдикъ; не сме провождали жена си въ София въ хотелъ «Метрополъ», да увѣличава разврата, нито да води донъ-жуански приключения съ разни учители и бжджци голѣмци; не сме отчуждавали всичко върху жена си, заедно съ ризитѣ и гацитѣ, та да ни става господаръ и ходи като юва, а ний да лъжемъ, крадемъ даландарисваме и дълговетѣ си да не плащаме; не издаваме глупави отворени писма да маскаримъ сродницитѣ си, а собственитѣ си халъ да не виждаме; не сме адвокати и никакви вагабонтлуди по тая професия не сме вършили, слѣдователно, като не сме автори на никое отъ горнитѣ дѣяния то не сме и «мискини», а другъ е «мискининъ, па и «мерзавецъ». На ли го познавашъ? Ако си толкова простъ, колкото се показвашъ нахаленъ, то ще ти наляемъ въ опитѣ катранъ. Дълго-ухото, като го застрѣби гърбътъ, съ повѣдението си печли сопата.

— **Пишатъ ни**, да напомнимъ на Плѣва. Окр. Управителъ, да проучалъ и видѣлъ, че имало скорозачислени отъ предшественика му, полицейски стражари, лишени отъ права, та това било противъ постановленията на закона за полицията. Единия билъ Цани Хиновъ, осжжданъ за убийство, съ присжда влѣзла въ законна сила и съ лишение отъ права, а другитѣ ще ни съобщятъ, като имъ узнае дописника точно имената. Сжщо и градскитѣ агенти, Ячо Трифоновъ, билъ осжжданъ и лишенъ отъ права, за кражба, съ присжда влѣзла въ законна сила. Дописника казва, че такива именно стражари можали да заставятъ арестованитѣ лица, да избѣга духътъ имъ отъ тѣлото, както случая, описанъ въ миналий брой на вѣстника ни. Ний излагаме това, но да не небжде истена.

— **Маринъ Илиевъ** отъ Пордимъ, търси жена си Пена, която избѣгала отъ него. Ималъ свѣдения, че тя се крила 2-3 дена въ стайтѣ на Пордимската гара, че биле ѝ дадени наставления да отиди въ София и да помѣтне, а слѣдъ това да живѣе свободенъ животъ. Заминала ужъ за Плѣвенъ, а никакви дири отъ нея нема тукъ. Подозира че нѣкои отъ чиновницитѣ при гарата въ Пордимъ сж и дали този актълъ, но кой знай? Да не е и тя кадѣ «Метрополъ»?

— **На 16 того**, Хр. Стойковъ е подалъ до Министра на Вжтрѣшнитѣ дѣла и копие онзи на земледѣлието, тая телеграма: «прѣди три дена градскитѣ пожар-

никари съ командира си, по заповѣдъ на кмета Данаиловъ завдигнаха отъ пасището 55 свини, мой тамазлъкъ. Свинитѣ стожатъ гладни и жедни, арестувани въ обора на пожарната команда. Молихъ кмета и новия управителъ да ми освободжатъ свинетѣ, съ задѣлжение, че ще отговарямъ за загубитѣ, ако има такива, нѣ нито загуби се констатирагъ, нито свинетѣ освобождаватъ. До кога министерството ще търпи произволитѣ на кметството и прѣдставителитѣ на властѣта.» Ний мислимъ, че подобръ би направилъ негова милостъ, да искаше, щото свинитѣ му да се арестуватъ въ Ок. Затворъ, кадѣго храната и водата сж изобилни, та неможатъ да се консомиратъ само отъ прокурорскитѣ свине, и тогава немаше поне да ги пасе оплаквача, по пасището, нито разноски да прави за хранж, защото затвора е сиропиталище за свине.

— **При обсадата на Плѣвенъ**, въ 1877 г. башибозуцитѣ помаци, иска отъ турцитѣ да имъ навържатъ московцитѣ, по колкото са падатъ всѣкому, та да ги исколатъ и тогава да върватъ да си бератъ кукурузитѣ. Сжщата гражданска доблестъ иматъ и чиноветѣ на Плѣвенската полиция. Не можиха да издиратъ обирачитѣ на дюкяна на Ненчо Чобановъ, а като ги хвана и докара Никополската полиция, тогава старшията Зулямовъ, показалъ своята храбростъ, съ стоварване единъ вагонъ дърва на Ив. Поповъ. Не можели по малка храбростъ надъ вързани хора, Г-нъ старший. Да не типосаме цѣлата свиня на Петко Герговъ, арестуванъ прѣди врѣме, която е дошла отъ с. Биволаре въ домътъ Ви?

Христо Николовъ отъ Ловечъ, живущъ въ Плѣвенъ, оплаква ни се лично, че на 13 того билъ арестованъ безъ причина въ полицията, та едва на 19-йго освободилъ лично Сжд. Слѣдователъ, безъ да го пита нѣщо. На 17 молилъ прокурора, който дохождалъ въ полицията, да го освободи, но той не извършилъ нищо. Вижда се че ялѣшилкъ е станало съ оплаквача, но да благодари поне, че несж му стоварили нѣкой вагонъ дърва. По чл. 288 и 289 п. 3 отъ Наказателний Законъ, това деяние на виновнитѣ полицейски чиновници и пр. се наказва съ строгъ тъмниченъ затворъ до петъ години, но работата е, че нѣма кой да приспособява законитѣ върху кривитѣ, понеже приложителитѣ не сж много прави.

На Иванъ Докова, адвокатъ, съ минало вѣличие и позорно настояще, съобщаваме за знание, че взимаме актъ отъ комплиментитѣ, които ни е отправилъ въ хотелъ «Европа», прѣдъ адвоката Етърски и други граждани, на 18 того. За да не му останемъ длѣжни, и понеже имаме и стари отворени дългове къмъ него, ще се потрудимъ да му съберемъ единъ достатъченъ купъ отъ неговитѣ подлости и мерзости, та като го затрупаме цѣлъ съ тѣхъ, да го задушатъ и отгървжатъ свѣтътъ вѣднжжъ за винаги отъ заразата, която той сѣе толкова врѣме. Да не прѣхвъркнешъ къмъ бесарабия заедно съ братовчеда си Грабчета, ношно врѣме? Струва ни се, че ще Ви бжде тѣсна България.

— **Интересно!!!** На 24 Августъ 1901 г. въ 9 часа прѣдъ пладне, ще се глѣда въ I Плѣвенеко Мирово Сждилице, дѣлото завѣдено отъ Марко Карабелювъ противъ адвокатъ **Тодоръ Дойчиновъ**, за взимание два пжти едни и сжщи пари, съ два изпълнителни листове. Поканватъ се всички желающи, да присжтствуватъ въ това сждилице и да видятъ и чуятъ адвокатската честностъ на *Дойчинова*.

— **Наший** редакторъ умолява очилатото надутъ адвокатче Лисансие, бивши социалистъ и сега случаенъ демократъ и кандидатъ за прокуроръ, да не ни гризе цървулитѣ повече по публични мѣста, защото макаръ и да немаме неговото шантанско възпитание, но малко ни интересува мржстното му сжществуване. По-умно би направилъ да си глѣда дѣлцата, за да не ни принуждава да илюстрираме *происхожданието му*, както и историята негова и на *нежната му половина* въ хотелъ «Москва» № 4, та да разбере мало и голѣмо какъ се правятъ «шалдравани».....